BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 678 16 d'octubre de 2024 Pàg. 001

Homilia

en el setantè aniversari de la Coronació de la Mare de Déu del Tallat. Rocallaura, 12 d'octubre de 2024

Molt estimat Mn. Joan, rector. Benvolguts mossens, rector i vicari de Montblanc i de Solivella. Estimat diaca. Benvolgudes Germanes de Rocallaura. Estimat Cor Parroquial de Santa Maria de Solivella.

Benvolguda Sra. Alcaldessa. Grallers de Rocallaura i de Solivella. Portants dels capgrossos. Benvolguda bona gent de Rocallaura i els qui heu vingut dels altres pobles de la contrada. Molt estimats tots i totes.

Ens hem aplegat aquí a l'església parroquial de Sant Llorenç de Rocallaura per a celebrar el setantè aniversari de la coronació canònica de la Mare de de Déu del Tallat que es venera en aquesta església i també en el seu santuari.

L'any 1952 els mossens de l'arxiprestat que presidia Mn. Josep Paniello varen començar els preparatius de la coronació canònica de la Mare de Déu, que tindria lloc en el marc de l'Any Sant Marià de 1954. Aprofitant un recés que el cardenal Benjamín de Arriba y Castro va dirigir al monestir de Santa Maria de Vallbona, els mossens de l'arxiprestat li presentaren el projecte i ell el va aprovar i s'hi va adherir amb entusiasme. El 10 de maig el mateix cardenal ho va anunciar públicament al santuari, i tot seguit va començar l'aplega d'or, argent i joies per a la corona i el tron.

La santa imatge va ser restaurada l'any 1953 a Barcelona per l'eminent escultor Miquel Camps i Arnau, i les corones i el retaule-tron, per l'orfebre Xavier Corberó.

El preàmbul de l'esplèndida festa de la coronació canònica va ser una gran missió mariana que va portar la imatge de la Mare de Déu en peregrinació per tots els pobles de l'entorn. El 24 de febrer setze preveres dels encontorns varen fer una devota romeria fins al santuari, i tot seguit s'emprengué l'itinerari que portà la santa imatge a Vallbona, Llorenç de Roquefort, Maldà, l'Espluga Calba i els Omellons. El dia 11 de març la comitiva havia de passar per la Floresta, un poble de la diòcesi de Lleida en què no s'havia previst fer estació, però de manera espontània la gent es va congregar a la carretera i els va obligar a aturar-se per tal de poder venerar també ells la santa imatge. El pelegrinatge va continuar per Arbeca, Belianes, Sant Martí de Maldà, el Vilet, Rocafort de Vallbona, Ciutadilla, l'ermita de la Mare de Déu de la Bovera, Nalec i Belltall.

La Mare de Déu va tornar al santuari a punt de rebre el cicle de romeries pasquals dels diversos pobles: Rocallaura el Diumenge de Pasqua, l'Espluga Calba el dilluns, Belianes el dimarts, Vallbona per Sant Jordi, Maldà el 25 d'abril, Llorenç de Roquefort el 2 de maig i Sant Martí de Maldà el 9 de maig.

Finides les romeries pasquals, el dia 9 de maig la santa imatge va reprendre el pelegrinatge pels pobles de la contrada: Solivella, Blancafort, Ollers i Senan. Un malentès va impedir que la Mare de Déu fos rebuda als Omells de Na Gaia, però moltes dones d'aquest poble es varen desplaçar fins a Montblanquet per venerar elles també la santa imatge i deixar constància que la devoció dels Omells no havia decaigut.

La maredédéu va tornar al santuari el 23 de maig, però encara en va sortir de nou del 29 al 31 de maig per a visitar Vallfogona de Riucorb, l'Ametlla i Albió.

Paral·lelament a la preparació espiritual, l'expectativa de la coronació canònica de la imatge va reportar també algunes millores materials per als habitants de la contrada, com va ser el millorament de la il·luminació elèctrica de Rocallaura i de les carreteres d'accés.

Pròpiament la gran festa de la coronació va començar el dia 20 de setembre amb l'arribada a Rocallaura de D. Laureano Castán Lacoma, bisbe auxiliar de Tarragona, que va presidir les vespres solemnes. Aquella nit es va encendre una gran foguera al Tallat, varen repicar totes les campanes dels pobles dels encontorns i una senzilla processó va portar l'aigua miraclera de la Font de la Mare de Déu fins a l'entrada de Rocallaura, on va ser rebuda per una altra processó sortida de la parròquia. Tot seguit es va celebrar una solemne vetlla eucarística en què els carrers del veïnat es varen distribuir en diferents torns fins a l'alba.

El 21 de setembre, festa de sant Mateu, va ser el dia de la coronació. Els cants i pregàries varen començar a les quatre de la matinada. Cap a les set va començar la santa missa de comunió general, presidida pel bisbe auxiliar. A tres quarts de deu va arribar el cardenal Benjamín de Arriba y Castro, legat papal. La santa imatge va ser traslladada a l'esplanada de la coronació, on varen ser beneïdes les corones i coronada la imatge. Tot seguit celebrà la missa pontifical. En acabat la Mare de Déu fou retornada al temple i entronitzada. A la tarda encara es va fer una processó eucarística.

Totes aquestes dades i informacions precedents les hem extret de mossèn Eugeni Ferrer, en el seu llibre *Coronació pontifícia de la Mare de Déu del Tallat. Crònica d'una vivència religiosa popular mariana*.

Es tracta d'unes vivències que manifesten la devoció i l'estima dels nostres pobles per la Mare de Déu, sota l'advocació del Tallat, una devoció i estima que ha perdurat fins avui, com ho mostra aquesta nostra mateixa celebració.

I hem de dir que Maria ens porta especialment pau i reconciliació. Una pau i reconciliació tan necessàries en el nostre món agitat i convuls d'avui, una pau i reconciliació que també necessiten els nostres pobles i parròquies.

I quan dic això, podem fixar la nostra mirada en la lectura dels Fets dels Apòstols que avui hem escoltat. Després de l'Ascensió de Jesús al cel, Maria, amb els Apòstols, en aquella estança alta, espera l'Esperit Sant i resa. Però la seva no és la posició del simple espectador, com si simplement fos una invitada enmig dels deixebles, allà al Cenacle. Més aviat és a la inversa: són els deixebles els qui són acceptats per la Mare. Entre l'ascensió de Jesús i la vinguda de l'Esperit, Maria és el lligam que manté unida la comunitat, el vincle entre els deixebles i els familiars del Mestre, com avui en aquesta celebració: Maria és qui ens ha unit i ens ha convocat. Avui, la Verge, Mare de Misericòrdia, ens reuneix a nosaltres i ens transmet la certesa de l'amor que mai no falla tot i les nostres pors i pecats repetits. Sabem de Maria que tenim moltes coses per aprendre: principalment, i en primer lloc, la seva fe. Però hi ha un aspecte que a vegades passa per alt: és la seva capacitat per a conciliar, la seva capacitat de reconciliació, la seva capacitat de posar pau. Maria, en aquell lloc alt de la casa, a l'espera de l'Esperit, uneix precisament aquells deixebles que, a l'hora de la passió, havien abandonat, negat i, fins i tot, traït el seu Fill. Quin coratge va tenir, per, malgrat tot, ser allà! Potser nosaltres hauríem dit: jo haig de ser allà? Jo no tinc res a fer amb aquells que han abandonat, negat i traït el meu fill! Però, de la mateixa manera que el diví i l'humà es van trobar en el seu ventre pur des del moment de l'encarnació, així, també, sota la seva mirada, allà en el Cenacle, és a dir, en el ventre de l'Església naixent es trobaren la gràcia i el límit, la glòria i la fragilitat, els sants i els pecadors.

En Maria tot és unitat, tot és reconciliació, tot és pau, perquè tot és misericòrdia. Així hauria de ser en la nostra Església i en els nostres pobles, en la Unitat pastoral d'aquestes parròquies, en el nostre país i en la mateixa política i, també, en els mateixos països que es troben en guerra! Necessitem reconciliar-nos els uns amb els altres, fent-nos espai, perdonant les nostres injúries i debilitats, en un impuls vigorós cap a la santedat que no deixa ningú enrere deixant-lo sol, caminant penosament. A voltes, la desconfiança, l'hostilitat i el ressentiment se'ns acumulen en la vida de les nostres famílies, en la vida dels nostres pobles, en la vida del nostre país. A vegades, el propi cor cedeix per a desacreditar, per a envejar el bé que altres tenen, per a menysprear l'altre o el qui no pensa com jo penso. Fins i tot, a voltes veus algú que es nega a acceptar el bé que han fet els altres i portar-lo a la maduresa. Aleshores hom diu: «És que aquesta no és la meva actitud, aquesta no és la meva sensibilitat»; com si tan sols el meu sentiment fos el criteri de vida en l'Esperit. Fins i tot, a vegades, en la vida de família, en la mateixa professió, en les associacions, o fins i tot en la mateixa Església, simplement hem escombrat tot el que ens ha precedit o que nosaltres no hem començat. Aleshores, ens cal retornar a Maria, Mare de pau i de reconciliació. I, en aquest punt, permeteu-me emfatitzar un aspecte del camí de la reconciliació: entendre la reconciliació com una benedicció. Trobar el mal és sempre molt fàcil, cercar el punt feble de l'altre és molt

senzill. En canvi, l'home de l'Esperit, la persona espiritual, com Maria, troba més aviat el bé i el cuida, en té cura, fins i tot i sobretot si no és seu. I no ho fa així perquè sigui un ingenu, sinó perquè té els mateixos sentiments i els mateixos ulls de Déu. De fet, hi ha un criteri molt simple de discerniment: qui és un bon cristià? El qui reconeix l'habilitat dels altres germans que l'envolten, el qui troba la santedat dels altres, el qui reconeix el bé que els altres fan i, fins i tot, com ho fan! Aleshores, quina és la família, quina és l'associació, quina és la parròquia on la gent s'hi troba a gust? És allà on es reconeix la benedicció que Déu vessa més enllà del propi cercle reclòs, més enllà dels propis murs. Fem, doncs, com Maria en l'estança alta, fem com Maria en el Cenacle, siguem factors de reconciliació!

Tots formem part d'aquesta Església, amb les seves llums i ombres, amb les seves grandeses i misèries, que són les llums i ombres, les grandeses i misèries de la nostra pròpia vida. Som part d'una família, com els deixebles en el Cenacle. Maria ens uneix, Maria ens dona pau, Maria ens dona visió. Maria propicia la reconciliació. Maria, mare de Misericòrdia, intercedeix per nosaltres. Que Maria, reina dels Apòstols i mare de pau, ens acompanyi sempre en aquesta visió i en aquesta reconciliació pels camins del món. Aleshores el Senyor Jesús ens podrà aplicar a cada un de nosaltres aquella lloança evangèlica que avui hem escoltat a l'Evangeli: «Sortosos els qui escolten la Paraula de Déu i la guarden.»